

ing en een behalve an Jezus, te innige van blijdschap. Er is durven is en der is van de lig leven, rustus" te afsonder invloed zien niet, het licht vrijzinnig in dit ver- op hun adienstege- zij eene Christen- te weinige verwarring toefening, k. Hoort niet weten higen en en of een elal vloeit als er een men gebed dan verwar- erger nog, een zich erlankwing el, dit ge- het niet lijnen zich al en ver- van, dat m en onze n meenen, ne wacht-

redmiddel moderne

saamko- een mo- iturgie op

e brengen prediking, allen, die ventur en les gebeds, hoop der en nu alle l zij klaar en indruk n en vast- omlijning, dijk geloof t. Niemand t begeren t vroeger t ons daan- en slechts, dijing van k van wat k onder al oortgaansf ander lan- al. Terwijl ae, op deze etheid aan ven zal.

aste dog- beginselen

net dank- moderne de „vrije

thodoxen at zonder use leven

t worden en de in- meer veld

zer nieu- uideliker re critiek len histo- aar ze liet religius- die met slagboom litzsch en ylonische bklatsch" is voor te rk gezet. heeft het angetast, fgod verest plaats dien ons nog te aan-

rant van t liet uit- eekvaar- ook hier de inspi- de Godde- kracht te d roepen, Goddelijk en ver- rijk geeft, wanneer ten slotte op over-

aanneer toomsche en wordt. de Parij- moderne as goed rijn met inspiratie

wel eens zeer laks geweest. Het machtigste wapen in de handen der Protestanten, was steeds de Schrift, het: „Daar staat geschreven!" Door aan die vastheid der Schrift te tornen, kon aan het Protestantisme een slag worden toegebracht en tegelijk nog klaarder en duidelijker blijken, hoe niet de autoriteit van Gods Woord, maar alleen de autoriteit der Kerk, vastheid gaf aan het geloof.

Natuurlijk wil dit niet zeggen, dat de Roomsche kerk, als zodanig, ooit de autoriteit der Schrift heeft prijs gegeven. In haar symbolen belijdt de Roomsche kerk die autoriteit even bevestigd als wij. Zelfs mag met dankbaarheid vermeld, dat de voorgaande paus aangaande de Schriftinspiratie zich zeer bevestigd heeft uitgelaten, en, door de instelling van de bijbel-commissie, gepoogd heeft paal en perk te stellen aan de gevaren der nieuwe kritiek. En evenzo dient erkend, dat er onder de Roomsche theologen mannen zijn, die met heiligen ijver, met groote beslistheid en met een kennis van zaken, die bewondering afdwingt, tegen deze kritiek in het veld zijn getreden. Het pas verschenen werk van Dornstetter over Abraham zou menig Gereformeerde jaloeersch maken.

Maar daartegenover staat het kwalijk te verblomen feit, dat de Roomsche kerk, zoal het dogma der kerk maar niet rechtstreeks weersproken wordt, een groote vrijheid van beweging aan haar theologen toestaat. Met name geldt dat van de inspiratie der Schrift. Het zou vernakelijk zijn, indien het niet zoo diep droef was, om te zien, hoe Roomsche theologen zich bejaven, om hun prijsgeven van den inhoud der Schrift, in overeenstemming te brengen met het dogma der kerk. Met name geldt dit van de zoogenaamde „Ecole large" in Frankrijk, die in pater Lagrange haar tolk en in de *Revue Biblique* haar orgaan vindt. Evenals de Jezuïeten in hun moraal letterlijk tot het laagste peil afdaalden, ten einde den „wereldling" het behooren tot de Roomsche kerk te gemakkelijker te maken, zoo geldt van deze school hetzelfde ten opzichte van de nieuwere kritiek. Met de fijne distinctie, dat alleen wat de Schrift *bedoelt* ons als waarheid te leeren, Goddelijk gezag heeft, maar dat de kritiek heeft te oordeelen over de vraag, wat historische inkleeding, mythe en fabel is, en wat in die historische inkleeding als Goddelijke waarheid ligt opgesloten, wordt de deur wagenwijd opengezet, om de zoogenaamde resultaten der nieuwere kritiek met het dogma der kerk te verzoenen.

Nu zouden we niet zoo sterk de aandacht hierop vestigen, wanneer niet een Roomsche geestelijke, die achter den naam Pater Coelestinus schuil gaat, in een pas verschenen werk, getiteld: *Het aardse Paradijs, Hoe het was en waar het lag*, poogde in populair vorm deze denkbeelden ook bij onze Roomsche landgenooten te doen ingang vinden. In een schijnbaar dood-onschuldig tractaat over de vraag waar het Paradijs lag, wordt hier aan het volk geleerd, dat al wat de Schrift in Gen. 2 en 3 ons mededeelt, niets anders is dan een mythe. Het Paradijs zelf heeft nooit bestaan; de boom des levens en de boom der kennis des goeds en des kwaads zijn eenvoudige symbolen; het eten van de verboden vrucht is inkleeding om te zeggen, dat de mensch viel; de slang is symbool voor den Satan; dat Eva uit Adam geschapen is, beteekent de hoogere eenheid van het huwelijkleven; m. a. w. al wat de Schrift ons als historisch gebeurd mededeelt, en wat daarom door heel de Christelijke kerk steeds als waarheid is geloofd, wordt hier voor onwaarheid verklaard. Want het baat niet om te zeggen, dat men toch deze verhalen als waar aanneemt, maar dan in geestelijken staat, als mededeeling van Adam's gelukkigen zin, in den aanvang, den daarop gevolgden val door invloed van den Boze enz. Wie op deze wijze eenmaal de historische ver-geestelijken gaat, kan evengoed verklaren, dat de verhalen van Israël's verlossing uit Egypte en de wetgeving op Sinai, de wonderen door Christus gedaan en zijn opstanding uit de dooden, alleen als symbolen zijn op te vatten van een diepere geestelijke waarheid. M. a. w. men komt zoodoende geheel op de lijn der moderne theologie.

Dat het werkje van Pater Coelestinus met kerkelijke goedkeuring uitgegeven werd, maakt de zaak te ernstiger. Tot dusverre hebben de Roomsche theologen in ons land met kracht tegen de moderne Schriftcritiek zich verzet. En het is een droef teeken, wanneer thans de Fransche luthertige geest, die in de Ecole large aan het woord is, ook in de zooveel ernstiger Roomsche kerk in Nederland veld zou winnen.

Uit de Pers.

Dat de Gereformeerde broeders in de Hervormde Kerk allesbehalve tevreden zijn met den bestaanden toestand en soms schier met heinwee zien naar de organisatie on-er Gereformeerde kerken, toont de droefte klacht, die Dr. E. Ring van Worum onlangs in de „Gereformeerde Kerk" schreef:

„Zou toch zoo noodig zijn in onze dagen, dat de Ned. Herv. Kerk haar invloed op elk levens-terrein kon laten gelden; dat zij weer in de praktijk alle belijden-der Kerk kon opbrengen. Het trof ons deze dagen, hoe de sgerformeerde kerken, door de Deputaten voor de Correspondentie met de Hooge Overheid, Hare Majesteit de Koningin gelukwenschten op Haar verjaardag, waarop een dankbetuiging van Hare Majesteit aan diezelfde sgerformeerde kerken" in Nederland volgde. Waarom kan ook hier de Herv. Kerk zich weer niet uitspreken; zich niet laten gelden? Zeker! de Synode zou iets dergelijks kunnen doen, ofschoon ze niet meer bijeen was op 31 Augustus, maar toch de Ned. Herv. Kerk spreekt zich als roodding in der- al weer niet niet. t heeft haast den schijn, alsof men tenslotte, nolens volens, dat toch maar meer rekening moet houden met de „sgerformeerde kerken".

Misschien zullen sommigen zeggen: „maar er wordt ook van Confessionele zijde zoo zelden

iets goeds van de Ned. Herv. Kerk gezegd; zij rankt aldus in discredit." Wij moeten dan antwoorden, dat het ons juist zoo innig leed doet, dat de toestand van de Herv. Kerk van dien aard is, dat zij zich niet meer en niet beter kan laten gelden. Al dat wijzen op gebreken en misstanden moet dienen om liefde te wekken voor die kerk der Vaders. Hare kwalen moeten blootgelegd en bekend worden, zal zij weer worden, wat zij moet zijn.

De zaak staat voor ons niet zoo, dat wij t maar geduldig moeten aanzien, dat de Ned. Herv. Kerk bij de uitgetredene broeders de diep gemasde is; dat wij t maar geduldig moeten dragen, dat zij naast zich de „sgerformeerde kerken" niet optreden me de pretentie, de voortzetting der aloude Gereformeerde Kerk van Nederland te zijn; dat wij t maar geduldig moeten aanzien, dat de Ned. Herv. Kerk op den duur de concurrentie niet volhouden kan tegen de „sgerformeerde kerken". Neen! t is voor de Ned. Herv. kerk o. i. de levenskwestie of zij *werkelijk de openbaring van Christus' lichaam in Nederland zal blijven bestaan of wel een valsche kerk*. In het eerste geval is het *recht* voor haar berstel te pleiten, opdat zij als Christus' Kerk niet alleen haar plaats in t volkvelezen blijve handhaven, maar ook invloed moge uitoefenen als de jüdende Kerk te midden van ons volkvelezen. In het tweede geval zou al dat herstel zoeken en dat blijven vasthouden aan de oude Vaderlandsche Kerk inderdaad strijdig zijn met het Woord en onze belijden- t is soover reeds heen, dat men over deze vraag heen glijdt. Men schijnt het meer en meer als het on- vermijdelijke te aanvaarden, dat de Ned. Herv. Kerk en de „sgerformeerde kerken" naast elkander staan. Toch is o. i. van tweeën maar één mogelijk: of de Ned. Herv. Kerk is de ware Kerk en dan is het standpunt der *gerformeerde kerken* *valsche* of de Herv. Kerk heeft de kenmerken der valsche Kerk (zie art. 29 Nederl. Gel.) en dan is het stand- punt der „sgerformeerde kerken" *valsche* Kerk door Gods Woord en Belijdenis goedgekeurd.

Wij meenen met Gods Woord in de hand en op grond der Belijdenis niet tot het laatste te mogen besluiten, omdat wij ook het wesen niet met het welwezen der Kerk wenschen te verwarren. Maar meenen dan ook niet *alleen*, die deze Herv. Kerk nog achten de openbaring van het lichaam van Christus te zijn, er op uit zijn, om deze Kerk zo mogelijk te bevrijden van alle belemmeringen, om als belijden- Kerk op te treden? Moesten confessioneelen en niet confessioneelen t hiertoe niet eens zijn, dat zij beide ook zooveel mogelijk er toe medewerkten, dat de Ned. Herv. kerk ook niet *schijn* te zijn een valsche Kerk voor t oog van den oppervlakkigen beoedelaar?

Wij lezen in de „Ned. Kerkbode" van 22 Aug een ingezonden stuk uit de hoofdstad des lands, waarin gewezen wordt op den achteruitgang van het kerkelijk leven in Amsterdam. Veel in dat stukke is wellicht wat eenzijdig en overdreven, maar gewis is er ook zeer veel waar in.

Maar o! dat zulke getuigenissen de oogen toch mochten openen. Waarom zijn wij Hervor- den zooveel verband conservatief, dat er bij geen moge- lijkheid enige verandering in onze Kerkelijke in- richting kan komen, ofschoon de nooden der Kerk zich vernieuwvuldigen en de klachten over allerlei achteruitgang zich verdubbelen?

Waarom niet de presbyteriale kerkvorm terug erlangen en het voorbeeld der „sgerformeerde ker- ken" gevolgd, die tot de Dordtsche kerkorde terug keerden? Deze naar de tijdsomstandigheden ge- wijzigd zou aan de Herv. Kerk weer dat karakter geven, dat noodig is, om ook in de praktijk als belijden- Kerk te kunnen optreden.

Want ofschoon wij ons niet het kerkelijk stand- punt der uitgetredenen niet kunnen vereenigen en hun wijze van optreden ten opzichte van de Herv. Kerk niet gerechtigd achten, toch mogen wij daar- om *des* waarheid, wel een kerkelijke in- richting, hun kerkvorm de onze overtreft. Kon het Synodaal-besturen-systeem vervangen worden door den presbyterialen kerkvorm, zou zou dat zeker onze Herv. Kerk en het kerkelijk leven ten goede komen. In het praktisch optreden, in het rich als Kerk laten gelden, zou de oude Herv. of Geref. Kerk zeker nog wel iets kunnen leeren van de jonge „sgerformeerde kerken", of liever nog, zou er veel te leeren zijn uit haar eigen historie.

Voor dit welwillend oordeel over onze Ge- reformeerde Kerken en den invloed, die van haar uitgaat, zijn wij dankbaar. Juist omdat wij op dit punt van de broeders aan de overzijde niet verwend zijn, geeft deze toon ons hope, dat er in de toekomst een betere verstandhou- ding komen zal.

Indien een advies ons geoorloofd ware, dan zou het dit zijn, dat deze broeders toch niet alle heil verwachten mogen van een uitwendig herstel van den *presbyterialen kerkvorm*. Het hart der Kerk klopt in de *belijdenis*, en zoal die niet den grondslag vormt van het kerkelijk leven baat een presbyteriale kerk- regering niets.

Officieele Berichten.

AGENDA voor de samenkomst van Ouderlingen uit de Noordhollandsche Kerken.

De vergadering zal D. V. plaats hebben te Amsterdam, in de Kerkeraadskamer der Gereformeerde Kerk aldaar, Kerkstraat 109, op Woensdag 30 Sept. e.k. Zij zal aanvangen te 9 1/2 uren precies en eindigen te 5 uren; ter- wijl er gelegenheid zal zijn, om tegen vergoe- goeding een eenvoudig koffietafel te gebruiken.

De vergadering bestaat uit Predikanten en Ouderlingen uit de Gereformeerde Kerken in Noord-Holland, terwijl R.B. Diakenen op ver- zoek worden toegelaten.

De volgorde der te behandelen onderwerpen zal zijn:

1. Openingswoord door Da. B. van Schelven van Amsterdam.

2. a. Kan de Kerkelijke bevestiging van een Huwelijk door den Kerkeraad worden toege- staan, wanneer de toestemming van de ouders (of voogden) werd geweigerd en van den Kan- tonrechter is verkregen?

b. Is het goed om bij de Kerkelijke tucht te spreken van trappen van censuur? of verdient het aanbeveling, om te onderscheiden censuur (afhouding van het H. Avondmaal) en afnijn- ding (na voorafgaande eerste, tweede en derde verneming)?

3. Moet van een uitgesproken censuur on- middellijk kondschap aan de gemeente worden gedaan (te verneming) of is het beter, dat de Kerkeraad daartoe eerst overga, als censuur (afhouden van het H. Avondmaal) en vermaan niet baten?

Deze drie punten, ingezonden door de B.B. van Alkmaar, zullen worden ingeleid door Da. B. van Schelven, van Amsterdam.

3. Behoort het tot de roeping van B.B. Ouder- lingen, bij hun huisbezoek in de gezinnen, aan- gaande het sociale vraagstuk met voorlichting bij te staan, of behooren zij zich te bepalen tot het geestelijk en kerkelijk leven?

(Van de B.B. van Amsterdam).

In te leiden door Da. J. C. Sikkel van Am- sterdam.

4. Wat kunnen de Opzieners der Kerk doen tegen den toenemenden afkeer, dien het op- komend geslacht in onze Kerken toont te be- zitten van het wandelen in de wegen des Heeren?

(Van de B.B. van Stoterdijk).

In te leiden door Da. W. F. A. Winckel van Stoterdijk.

5. Wordt het wenschelijk geacht, dat in de 2. g. „kerkismeek" het woord bediend worde in t bijzonder als protest tegen de kermis? (Van de Br. van Weesp).

In te leiden door Da. W. Goedhuis van Weesp.

6. a. Mag een Kerkeraad Kerkelijke bevesti- ging van een Huwelijk toestaan van een lid der Geref. Kerk met een ongelovige (ongeloo- vig te verstaan in den zin van: het Woord Gods als regel van geloof en wandel openlijk verwerpen)?

b. Moet een lid der Geref. Kerk, die zich met een ongelovige in den echt begeeft, Ker- kelijk behandeld worden? Zoo ja, hoe moet deze Kerkelijke behandeling zijn.

(Van de B.B. te Enkhuizen).

In te leiden door Da. W. H. Oosten, te Enkhuizen.

De Commissie van voorbereiding: JOH. VAN OOSTVEREN, Voorz. P. J. RULLMAN, Secr. E. H. VAN MEIJENFELDT, H. A. MUNNIK.

Kort verslag der Vergadering van Zendingkerk en Zendingdeputa- ten, gehouden te Saack, op 2 Sep- ber 1903.

De Voorzitter. Da. De Jonge, opent de ver- gadering en gaat voor in gebed.

Uit den brief van Da. Bakker, gedateerd 19 Febr. 1903, wordt behandeld:

a. De aanvulling der instructie van de mis- sionairen Dienaar des Woords; in deze instruc- tie zal worden ingelast dat aan Z.E.w. ook wordt opgedragen de geestelijke verzorging van Europeesche Geref. belijden-; de gecommitteerden zullen dit formuleren en een concept van wij- ziging aan ds volgende vergadering voorleggen.

b. Wordt gehandeld over aankoop van ter- rein Karang-Anjar, Prembon, Glongon en an- dere plaatsen; besloten wordt voor dit jaar van aankoop van terrein af te zien op grond van het desbetreffend besluit der jongste Provinciale Synode.

Aan de orde komt de vraag of de overtochts- kosten van de kranke huisonderwijzers van Da. Bakker door de Kerken moeten gedragen wor- den. De Kerkeraad oordeelt dat deze kosten moeten gedekt worden door de Kerken. De vergadering vereenigt zich hiermede. Met de Generale Zendingdeputaten zal worden gecor- respondéerd, ten einde dit bedrag uit de Gene- rale kas te mogen ontvangen.

Het schrijven van Prof. Rutgers over het in de kerk trouwen van ongedoopten zal worden gecopieerd en aan deputaten rondgezonden. Tot proces der deputaten wordt herbenoemd: Da. Groenewegen; tot scriba gecommitteerde der deputaten Da. Van Dijk; tot gecommitteerde des Kerkeraads Da. De Jonge.

De vergadering wordt gesloten na dankzegging door Da. Groenewegen.

Namens de Vergadering, Da. A. VAN DIJK, scriba der Dep.

De Vijftiende Centrale Diaconale Conferentie

Om één uur werd de Conferentie weder voort- gezet, nadat vooral gezongen was Psalm 42: 5.

Punt IV. Rapport.

De broeders Dr. H. Blanken Johz. van Wad- ingaveen, W. Sluyter Jr. van Rijswijk en J. F. H. Spier van Amsterdam, vormende de Commissie van advies in zake de oprichting van een Sana- torium ten behoeve van (on- en minvermogen- de) lijders aan Tuberculose, thans allen tegenwo- rdig zijnde, wordt het Rapport der Commissie nu het eerst aan de orde gesteld, en bij monde van br. Sluyter uitgebracht.

De Commissie meent de oprichting van een Sanatorium te moeten aanbevelen, allereerst uit een medisch oogpunt. Wel zijn hietgeen be- zwaren, zoowel medische als financiële, doch deze zijn niet onoverkomelijk.

Voor al het geldelijk bezwaar acht de Com- missie niet overwegend. Wordt onder toezicht van een der Kerken een Sanatorium opgericht voor 20 patiënten, wier verblijf gerekend op 3 maanden, dan zou gelegenheid zou openen voor 80 lijders per jaar, en wel ergens waar het ter- rein goedkoop en gezond is, dan zou dit kleine begin onder den zegen des Heeren een belang- rijke uitbreiding kunnen nemen.

Verder zegt het rapport, dat niet uitsluitend on- en minvermogen- de lijders zouden opgeno- men behoeven te worden. Daarna deelt de Com- missie mede op welke gronden zij tot boven- vermeld advies is gekomen, om ten slotte haar gevoelen in een drietal stellingen te formuleren.

Slechts met een enkel woord hebben wij den inhoud van dit hoogst belangrijk rapport hier medegedeeld, daar weldra D. V. het gehele stuk met de noodige bijlagen het licht zal zien.

Na de voorlezing spreekt br. Sluyter als zijn gevoelen uit, dat tenemende verwarring in de be- spreking te voorkomen, het gewenscht is, achter- eenvolgens te spreken over de principieele, de medische en de technische zijde dezer zaak.

Dit vond de vergadering goed, zoodat allereerst de principieele kwestie in debat kwam, en wel zoodanig, dat hierbij het voorstel der Commissie aanvankelijk strandde. Er zal veel stuurmans- kunst noodig zijn, zal het nog eenmaal in vel- lige haven gebracht kunnen worden.

De Teerik opende de rij der sprekers. Zijne Eerw. kon niet met het rapport mede gaan, dat de Kerk als instituut geroepen is om het brede terrein der barmhartigheid te bewerken. Waar in de Schrift vinden wij aangegeven, dat de Diaconie geroepen is alle zieken te verzorgen? Wel is dit de roeping van de Kerk als orga- nisme, doch niet als instituut. Z. Eerw. acht dit ook niet noodzakelijk, want de Ver. voor Geref. Ziekenverzorging die hier voor enkele weken in dit zelfde kerkgebouw vergaderde, wenscht dit ter hand te nemen.

Verschiedene broeders brachten daarop hunne bezwaren ter tafel. De een zegt, dat het ambt van ouderling en diaken plaatselijk is en dat een plaatselijke Diaconie niet behoef en kan zorgen voor arme zieken van andere Diaconien en dat het daarom goed is steun te verleenen aan de Ver. voor Geref. Ziekenverzorging. Een ander noemt zulk een zaak te zwaar voor een plaatselijke Diaconie, daar het ten koste van eigen armen zou geschieden. Weer een ander maakt de opmerking, dat de Ver. voor Geref. Ziekenverzorging met 50 patiënten a f i.— per dag wenscht te beginnen, terwijl onze Com- missie voorstelt met 20 lijders a f i. 50 aan te- vangen. Br. Noteboom meent, dat de sanatoria's hun sporen niet verdienen hebben.

Door de laatste sprekers raakten wij aardig in een verkeerd vaarwater verseld en was het ons bedunkens goed, dat de broeders Von Mey- enfeldt en Blankenberg hunne verwondering uitspraken over deze wijze van handelen. Maar de vorige Conferentie eenparig zulk een rapport begeerd had, daar ging het nu toch niet aan

met een enkel woord heel den omvangrijken arbeid van de Commissie te niet te doen. Steeds was er geroepen, dat aan de Diaconie alle arbeid wordt uit handen genomen; zelfs een nietig, eigen Organ mochten wij niet bezitten. Sprekers achten het daarom noodig den arbeid der Commissie beter te waardeeren en eens een proef te nemen met het gedane voorstel. Wij behoeven ons niet bevreesd te maken, dat wij ons soozeer zouden bezondigen met deze zaak ter hand te nemen. Stelt men de vraag of wij het mogen of moeten doen, dan zou men kun- nen antwoorden: „Wij mogen wel, doch moeten niet."

De Voorzitter sluit zich hierbij aan en wenscht de zaak niet van de baan te schuiven. Gaarne zou hij een eigen Diaconaal gesticht voor onze ongelukkigen zien tot stand komen.

De Teerik maakt hietgeen de opmerking, dat het moeilijk is uit te maken, of wij het mo- gen doen, daar wij dan voor het niet mogen een besluite uitspraak uit de Schrift zouden moeten aangeven, dat het niet mag, en daarvoor niet Z. Eerw. geen kans. Doch de rapporteurs stel- len het voor, dat het *moet*, en dit dienen zij toe te lichten en te bewijzen. Hoewel wij voor onze on- en minvermogen- de kranten moeten zorgen, toch kan Z. Eerw., hoe dankbaar ook voor den arbeid der Commissie, tot zijn leed- wezen niet met het rapport medegaan.

Br. Stalknecht uit Velp zegt dat de Conferentie ten vorigen jare de Commissie benoemd heeft om de vraag te beantwoorden, wat wij in dezen doen kunnen, en nu de Commissie daaraan op uitnemende wijze voldaan heeft, dienen we dien arbeid te waardeeren.

Daarop neemt br. Sluyter het woord om de verschillende bezwaren te weerleggen en in een kort, doch goedvol woord te wijzen op de beste wijze van verzorging van teringlijders, op de roeping der Diaconen in zake de verzorging van ellendigen, op het Diaconaat als het ambt der Chr. liefde en op het werk van onze Heere Christus, tijdens zijne omwandeling op aarde. Niet alleen predikte Hij het Evangelie om de zonde te stuiten, doch ook de ellende van kranten en hongeren lenigde Hij, om de gevolgen der zonde te breken. Zoo moet ook in Christus Kerk het Diaconaat naast het Presbyteriaat staan, en naast de bediening van het Goddelijk Woord, de bediening der Goddelijke barmhar- tigheid te openbaren.

Br. Spier, eveneens lid der Commissie, gaat na waarom de Commissie benoemd is, en de bezwaren thans in t midden gebracht. Alleen de geldelijke bezwaren acht hij van gewicht.

Wel niet hij geen kans om met directe be- wijzen uit de Schrift aan te toonen, dat de Kerk als instituut deze zaak behoort te doen, doch wij moeten letten op de tweeledige werking in de Kerk des Heeren, n. l. de openbaring van het particuliere of organische leven der Kerk en de openbare bediening door middel van de daarvoor geroepen personen of ambtsdragers.

Er is zoowel een particuliere als een openbare bediening des Woords. Zoo ook met de tucht. Ieder gelovige heeft wel particulier recht tot vermaan, doch kerkelijk alleen de ambtsdragers. Evenzo is het gesteld met het werk der barm- hartigheid.

Ieder is in zijne omgeving verplicht en ge- roepen om te helpen en wel te doen, doch voor de openbare barmhartigheid zijn de ambts- dragers geroepen en dus ook voor deze zaak.

Br. de Lange van Ermelo stemt toe, dat aan onzen arbeid nog veel ontbreekt en dat wij nog niet zijn, waar wij wezen moeten; doch wij moe- ten eerst plaatselijk ons beter openbaren en niet direct naar buiten in groote dingen onze kracht zoeken. Hij dringt aan op persoonlijke arbeid. Hulpkas te zijn moet onze cere zijn.

De Voorzitter kan zich met het gevoelen van den laatste spreker niet geheel vereenigen. Wanneer wij onzen arbeid eerst plaatselijk moe- ten volmaken, dan komt er van deze en andere zaken nooit iets. Wij moeten rekening houden met de veranderde positie van het Diaconaat en hetgeen geschieden moet ten opzichte van de tegenwoordige behoeften onzer arme kranten en ellendigen. Het oprichten van zulk een Sanatorium is een zaak der barmhartigheid, en daarom dient het te geschieden.

Da. Jonker zou misschien in deze zaak niets gezegd hebben, doch waar reeds een enkele maal de klacht geuit is, dat de diakenen in hun ambt beknoppt worden en niets kunnen uit- richten, daar kan hij niet langer zwijgen. Is het omdat er nog geen Diaconale Sanatoria's zijn, of omdat het Diaconaat nu altijd leeft onder de bepalingen der Dordtsche Synode? Men moet de zaken niet te donker inzien. De Diaconale vergaderingen hebben wel terdege nut. De ge- dachten omtrent de roeping van het Diaconaat zijn onder den invloed der vergaderingen be- langrijk gewijzigd. Met hoe weinig stelde men zich vroeger tevreden, en hoe zijn thans de eischen grooter geworden en is de gezichtskring verruimd.

Er is heel wat meer te doen dan vroeger en om altijd blijft er arbeid genoeg; doch wij moe- ten niet vergeten, dat niet allereerst de gestich- ten de voorwerpen der barmhartigheid zijn, maar de personen, die niet particulier geholpen wor- den. En daarvoor is nog vrij wat geld noodig, wat wij aan de Gemeente moeten bekend maken, opdat deze leere geven. Het diakenambt is een dienend ambt.

(Wordt vervolgd.)

Buitenland.

België. Vergadering der Evange- lische Alliantie te Blankenberg. In bovengenoemde badplaats van België had de conferentie der Evangelische Alliantie plaats. Het bestuur achtte het geraden, om de Alliantie te laten uitspreken hoe zij tegenover de Heilige Schrift staat, of liever, wil blijven staan. Men achtte dit noodig tegenover het lid der Alliantie Dr. Lepsius te Berlijn, die in zijn „Reich Christi" de autoriteit der Schrift had aangerand.

Vóór dat de Alliantie samen kwam, had men reeds een verklaring gegeven, welke onderte- kend was door H. J. Rappard, O. Stockmayer, G. von Viebahn en E. Lohmann. Daarin komt voor, dat zij beleden dat de gehele Schrift van God is ingegeven en daarom Goddelijke auto- riteit heeft; dat al was men dankbaar voor elken arbeid welke strekt om den oorspronkelijken tekst door het vergelijken van handschriften vast te stellen, men toch allen wetenschappelij- ken arbeid moest verwerpen, door welken het gezag van een deel der Schriften des Ouden- of Nieuwen Verbonds verzwakt of ondergraven wordt, als zijnde een inbreuk op de organische eenheid der Schrift. De opstellers der verklaring erkennen wel, dat een geloovig Schrift- en bron- nen onderzoek, als dienstaangaand des Heeren in de huishouding Gods, haar werk mag verrichten, maar weerslaan elke poging om deze dienst maagd tot heerschers te maken, daar zij zich buigen onder het Woord des Heeren Jezus;

„Ik dank Uw Vader, Heere des Hemels en der aarde, dat gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt en hebt dezelve aan de kinderkens openbaar."

Dr. Lepsius antwoordde hierop, dat het zijn doel steeds geweest was de waarheid en heerlijk- heid der Schrift tegen alle verachters te ver- dedigen. Met groote woorden kwam men hierin echter niet verder. Men moet de bedenkingen, die tegen de waarheid en echtheid van de historische overleveringen der Schrift ingebracht worden, kennen en wederleggen.

Hij die hierin iets vermag, bewijst der ge- meente een dienst. Wie het daarom te doen is, om als „leidsman en leraar in de gemeente des Heeren aangezien te worden", zou hem niet op zijn wegen vind-n, omdat Christus gezegd heeft: dat Hij alleen onze meester is, en dat wij allen broeders zijn.

Als dit geen groote woorden zijn, weten wij niet, wat als zoodanig moet bestempeld worden!

De conferentie ging met de mannen die de verklaring der wereld inzonden, mede. Inzon- derheid werd het standpunt van Dr. Lepsius bestreden door den predikant Rubanowitsch uit Hamburg, een bekeerden Jood. Wel waren er sommigen in de vergadering die Da. Lepsius de handen boven het hoofd wilden houden. De Engelschman Meyer merkte daartoe op, dat men den meesten nadruk moest leggen op het inwendige leren met Christus en dat men niet door dogmatische spitsvondigheden de geweten in verwarving brengen en binden mocht. Doch deze rede viel niet in den smaak; een der leden meende zelfs, dat Meyer niet in de con- ferentie te huis hoorde. De voorzitter van Knobelsdorff weigerde Dr. Kamleh, die het voor Dr. Lepsius wilde opnemen, het woord. Jam- mer dat Dr. Lepsius zelf niet aanwezig was, ja niet uitgenodigd werd. Dit verhindert echter niet dat wij ons er in verblijden dat de con- ferentie van Blankenberg duidelijk uitsprak, dat in de Evangelische Alliantie volgers van de hedendaagsche Schriftcritiek niet te huis hooren. Dat wij daarom het standpunt, waarop de Evangelische Alliantie zich plaatst, niet kunnen goedkeuren, spreekt haast vanzelf.

N.-Amerika. Een protest.

Wij ontvingen een schrijven van een broeder uit N.-Amerika, om op te komen tegen eenige mededeelingen van uit de nieuwe wereld omtrent toestanden in de Reformed Church, voorkomende in No. 1337 van dit blad.

Onze correspondent zegt, dat hetgeen omtrent het bidden, lezen van Gods Woord en de oefening der kerkelijke tucht gezegd wordt, niet overeenkomstig de waarheid is. Hij ver- moedt dat hij die zijne mededeelingen toezond, te Oklahoma woont, waar het eenigen tijd duren moet vóór er te midden van de verwarring orde geschapen is.

De opmerking omtrent het Zondagschool- onderwijs wordt als juist erkend, maar die betreft bijna alle kerken van dit land. Ook bij de Christelijke Gereformeerde kerken is de Zondagschool verdeeld in vele klassen, en in vele Zondagscholen worden er liederen van Sankey gezongen. Het catechetisch onderwijs staat ook werkelijk op lagere trap in N.-Amerika dan in de Gereformeerde kerken in Nederland. Maar, zoo zegt onze briefschrijver, dat is een kwaal, die in de lucht zit, die zoowel de jeugd der Chr. Gereformeerden als die van de Reformed Church heeft angetast. Maar tegen dat kwaad wordt gestreden. In alle Classen in het Westen, ook in de Engelsche sprekende kerken, wordt er voor geregeld catechiseeren krachtig geijverd, en zijn de „Heidelberger" en het „Kort Begrip" in eere. Van den Heide- lberger is eene vereenvoudigde uitgave, zoowel in het Hollandsch als in het Engelsch, bezorgd door Da. J. F. Zwemer.

Voorts wijst deze broeder ons 'op het feit, dat de Reformed Church nog altijd staat op den grondslag der Formulieren van Eenigheid, en dat zij zeer veel zendingzijver ontwikkelt, al kleven daar vele gebreken aan, maar zij zoekt toch echt Gereformeerd te zijn.

Aldus onze briefschrijver. Van harte hopen wij dat door 's Heeren Geest de Chr. Gereformeerde kerk en de Dutch Reformed Church tot eenheid mogen komen, of liever weder tot eenheid mogen komen, om gemeenschappelijk de bestaan- de misstanden te bestrijden. Naarmate de Ge- reformeerde beginselen meer doordringen, zal de behoefte dringender worden om één te zijn en gemeenschappelijk de banier der Gerefor- meerde belijdenis omhoog te houden, tegenover zooveel secularisme en zooveel Mammondienst als zich in de nieuwe wereld openbaart. Laten onze broeders het bedenken, dat vooral in zake de kerk des Heeren, eendracht macht maakt.

Gemengd nieuws.

Uit Lichtenfels in Beieren werd verleden jaar ook in de *Ev. Luth. Kirchenzeitung* bericht, dat vijf krachtige, levenslustige jonge mannen in een verborg bij het „Fruhstuck" zaten en in hun overmoed of Godvergetenheid met den doodgraver, die ook aanwezig was, een schriftelijke overeen- komst aangingen, volgens welke zij zich binnen een jaar aan henz zouden overleveren. Het duurde niet lang of vier van hen waren begraven. Nu wordt bericht dat ook de vijfde gestorven is. De bladen zeggen er van: „Een zeldzame lotsbeschi- king". De schrift leert: „Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten."

Als een bewijs van de onwetendheid in zake de religie der boerenbevolking in Rusland lezen wij het volgende. Een leraar in het gouvernement Wologda „sprak met een geacht en ontwikkeld landman uit zijn district.

— Wat hebt gij daar voor een boek? vroeg de boer.

— Het Nieuwe Testament, luidde het antwoord.

— Wat is dat?

— Het Nieuwe Testament, kent gij dan het Evangelie niet?

— Neen.

— Wat, hebt gij dan nooit van het Evangelie gehoord? In de kerk zegt toch de priester: „Nu wordt het heilig Evangelie voorgelezen..."

— Neen!

— Gij schertst. Gij waart toch dikwijls in de kerk en zijt ook heden daar nog geweest, wat hebt gij dan daar gezien?

De boer zweeg.